

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 551/2020
27.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија, Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Весне Поповић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Маја Ђелић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање Београд, Филијала Прокупље, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 494/2019 од 01.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 27.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 494/2019 од 01.11.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Вишег суда у Прокупљу Гж 494/2019 од 01.11.2019. године у делу одлуке о трошковима поступка и решење садржано у ставу трећем изреке пресуде Основног суда у Прокупљу П 333/2018 од 03.12.2018. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужена Национална служба за запошљавање Београд, Филијала Прокупље да тужиљи, исплати трошкове поступка у износу од 33.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, у року од 8 дана од дана пријема писаног отправака решења.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиљи накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 12.000,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема писаног отправака решења.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 333/2018 од 03.12.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да у корист тужиље, за период октобар 2013. године - јануар 2014. године, уплати надлежном фонду ПИО новчане износе по основу пензијског осигурања, наведене тим ставом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности суда, а ставом трећим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 494/2019 од 01.11.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе странака и потврђена је првостепена пресуда Основног суда у Прокупљу П 333/2018 од 03.12.2018. године.

Против другостепене пресуде тужила је благовремено изјавила ревизију позивајући се на одредбу члана 404. ЗПП, побијајући део који се односи на трошкове поступка, због погрешне примене материјалног права.

По оцени Врховног касационог суда испуњени су услови за одлучивање о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП, због потребе уједначавања судске праксе, у вези права на накнаду трошкова поступка.

Испитујући побијану пресуду у делу решења о трошковима поступка у смислу члана 408. у вези члана 420. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиле основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11...87/18), на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Тужила је тужбом тражила да се тужена обавезе да уплати припадајуће доприносе пензијског и инвалидског осигурања. Нижестепеним пресудама усвојен је тужбени захтев, па је тужена обавезана да у корист тужиле надлежном фонду уплати тражене доприносе, по стопи која ће важити на дан уплате. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка. Став другостепеног суда је да је тужила доприносе могла потраживати и у ранијем поступку у коме је потраживала разлику накнаде.

По оцени Врховног касационог суда, основано се ревизијом тужиле указује на погрешну примену материјалног права у делу нижестепених одлука којима је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Одредбом члана 153. став 1. ЗПП, прописано је да је странка која у целини изгуби парницу дужна да противној странци накнади трошкове, а чланом 154. став 1. ЗПП је прописано да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци, узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице.

Имајући у виду садржину цитираних законских одредаба, као и исход ове парнице, не може се прихватити закључак нижестепених судова да трошкови овог поступка нису били потребни. Приликом одлучивања о трошковима парничног поступка, осим у споровима из области породичних односа, суд не води рачуна о разлозима правичности, а такође висина тужбеног захтева ни једном законском одредбом није прописана као основ за недосуђивање трошкова парничног поступка, у ситуацији када је странка успела у спору.

Сходно наведеном, Врховни касациони суд је преиначио првостепену и другостепену одлуку у делу о трошковима поступка, тако што је обавезао тужену да тужили на име накнаде трошкова поступка исплати за састав тужбе од стране адвоката износ од 6.000,00 динара, за приступ адвоката на два одржана рочишта износ од по 7.500,00 динара, за састав жалбе износ од 12.000,00 динара, односно укупно износ од 33.000,00 динара, применом важеће Тарифе о наградама и накнади трошкова за рад адвоката.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 416. став 1. у вези са чланом 420. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

Како је тужила успела у поступку по ревизији, овај суд јој је применом одредби члана 153., 154. и 162. у вези са чланом 165. ЗПП досудио износ од 12.000,00 динара, на име састава ревизије, према важећој Тарифи о наградама и накнади трошкова за рад адвоката и одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић